

XVI

Tiêu Phi, cô gái lạ lùng!

TIÊU PHI ngồi thụp xuống. Thân hình nhỏ bé của nàng khuất sau hông phi cơ trực thăng sơn màu xám ảm đạm. Nàng nghe rõ tiếng chân lồm bồm trong vũng nước. Không phải một người mà là hai người. Người thứ nhất, nàng đã biết là ai.

Hắn là đại tá Woong, chỉ huy Hắc y. Người đi trước cao lớn, có những nét độc đáo nàng không quen nổi, đầu mới gặp lần đầu. Hắn là Văn Bình điệp viên ghê gớm của ông Hoàng, kẻ thù bất cộng đái thiên của cơ quan phản gián Sở viết mà nàng phục vụ.

Cách trực thăng 10 thước, Woong đứng lại quát:

— Tụi bay đâu rồi?

Tiêu Phi nin thình, Nàng đã rõ thói quen của đại tá Woong. Hắn khét tiếng trong mặt khu về bệnh hách dịch.

SÓNG GIÓ TAM KIỀU

181

Nàng cúi ngắm khẩu súng cầm gọn trong tay. Nàng bắn chưa bằng hẳn, nhưng it ra cũng đủ bắn lãnh gỏi vào tim hắn một viên kẹo chì bất cứ khi nào nàng muốn.

Nàng bắt đầu thấy rõ mặt Văn Bình. Chàng giơ hai tay khỏi đầu trong một cử chỉ khôi hài. Trời tranh tối, tranh sáng, song Tiêu Phi không bỏ qua chi tiết còn con nào. Văn Bình bị đại tá Woong kéo giật lại.

Nàng nghe rõ tiếng Văn Bình:

— Sao không đi nữa, đại tá?

Woong đáp, giọng ồm ồm:

— Anh phải vâng lệnh tôi, không được quyền cật vấn lời thôi.

Văn Bình ngưng nguyền:

— Nhưng tôi mỗi tay lăm, không tập thể dục theo lệnh anh được nữa.

Woong tảng lờ không nghe vì hắn biết là Văn Bình chủ ý chọc tức. Hắn lái nhái gọi:

— Tụi bay đâu rồi?

Văn Bình nhia từ phía. Trời đẹp dọi lên, những ngôi sao đầu tiên lấp lánh như hột xoàn trên nền nhúng láng mượt. Chàng bỗng thêm nhớ cuộc sống la cà trong các hộp đêm ở Sài Gòn. Chàng nhớ những ly huyết.ky vừa từ chai rót ra còn nguyên mùi thơm hăng hắc. Chàng lại nhớ những cô gái có thân hình nầy lửa đủ sức làm chàng mê lịm

Woòng bắt trọn ở một con beo mẹ và bầy con mới đẻ. Hấn mang về nuôi trong vườn, sau văn phòng. Bọn beo con được chuyên viên Hắc-Y huấn luyện phương pháp canh phòng. Lớn nhanh như thổi, đàn beo trở thành lực lượng thân tín đặc lực của đại tá Woòng. Hấn lấy tên nữ tài tử màn ảnh Hồng Kông để đặt cho đàn beo. Tiểu Phi quen con lớn nhất tên là Lệ Hoa. Nó khôn như người, tài nghệ không thua võ sĩ nhu đạo đại đen song có thiên cảm với nàng.

Sau khi quan sát kỹ, nàng lắc đầu thất vọng. Con beo đáng sợ đang chờ lệnh tấn công không phải là con Lệ Hoa. Lông nó đen sì, cứng như sợi thép chứ không trắng dốm vàng và mềm mại như con Lệ Hoa. Lưng nó dài ngoẵng, khi cần có thể khoanh tròn lại như lưng con rắn. Nhờ đặc điểm này nó có thể kẹp nạn nhân bằng khoảng giữa đầu và đuôi rồi ép nát xương sống.

Tiểu Phi kiểm lại súng, xạ-giờ còn đựng 7 viên đạn. Nàng đã biết cách bắn chết giống beo, cái khó là làm cách nào bắn thật chính xác, và chỉ bắn một phát, khi nó chồm lên, sửa soạn vồ mồi.

Và cái mồi là nàng.

Nàng không tin đại tá Woòng biết nàng núp bên hông trực thăng. Nếu biết là nàng, hấn sẽ chẳng cần kêu đàn beo, một mình một súng hấn dư sức hạ nàng. Hoặc không cần dùng súng, hấn chỉ cần

lập kế, dựa trên tài năng tuyệt vời để từ đằng đại đen nhu đạo, cũng dư sức đoạt võ khí trên tay nàng và đưa nàng sang bên kia thế giới.

Lần đầu, Tiểu Phi chạm trán đại tá Woòng. Nàng băn khoăn không hiểu nên xử trí ra sao, vì đâu sao Woòng không phải là kẻ thù trực diện. Đâu sao hai người vẫn là đồng chí, nếu có xung đột thì đó chỉ là xung đột tạm thời về nghề nghiệp. Văn Bình mới là kẻ thù không đội trời chung của nàng và của đại tá Woòng.

Nghĩ đến đó, Tiểu Phi toan nhòm dây kều đại tá Woòng một tiếng. Nàng định thủ nhận nàng là nhân viên phản gián đặc biệt của Liên xô, cũng như đại tá Woòng là nhân viên tình báo Hắc y được Bắc kinh phái tới.

Nhưng nàng chưa thể xuất đầu lộ diện. Là người đàn bà giàu tư ái, nàng không thể đầu hàng một cách dễ dàng và tầm thường.

Nàng ngược đầu. Trời ban đêm đang sáng bỗng tối sầm. Đám mây màu sữa loãng đã biến sang màu đen âm ú. Gió núi thốc ra từng cơn, kéo theo khí lạnh rừng rợn chứa đầy tử khí. Không hiểu sao Tiểu Phi lại liên tưởng đến sự chết. Đàn bà trẻ đẹp như nàng chết rất unction. Nhiều người đàn ông đã nói về nàng như vậy. Văn Bình cũng nói như vậy với nàng.

Văn Bình là kẻ thù nàng có bốn phạm tội

hạ, nhưng dầu sao hần cũng đã lưu lại trong tâm can nang và trên thân thể nang những dấu vết ái ân nồng cháy.

Nàng vội nín thở, vì con beo vừa rướn hai chân trước. Đại tá Woòng lại hỏi to :

— Ai ?

Tiểu Phi không lên tiếng. Đại tá Woòng nhắc lại :

— Ai đó ? Trong vòng một phút nữa nếu không lên tiếng tôi sẽ sượt beo lại cắn tan xác. Đầu hàng thì thoát chết. Đầu hàng đi, còn đợi gì nữa ?

Tiểu Phi nâng súng ngắm. Bỗng nàng lắc đầu, đại tá Woòng đứng hơi xa nàng khó bắn trúng. Trong khi ấy, con beo vẫn đã chuẩn bị nhảy lại. Nàng đã biết rõ thói quen của đàn beo hung hãn. Nó sẽ cắn cổ đập nàng ngã, rồi mới bình thân xé rách quần áo. Chuyên viên Hắc y còn dạy nó một nhu cầu ghê gớm khác, đó là cưỡng hiếp phụ nữ.

Trống ngực đập nhanh, nàng đáp lớn :

— Tôi đây.

Đến huyệt đại tá Woòng choáng váng mặt. Giọng nói ấm áp này, hần không thể làm. Tiểu Phi nói tiếp :

— Tiểu Phi đây.

Woòng xô Văn Đình lên trước. Tiểu Phi cũng

đứng dậy, ra khỏi găm trực thăng.

Trời sáng hần ra. Ánh sáng xanh xanh huyền ảo làm Tiểu Phi đẹp huyền ảo thêm. Nàng chờ đại tá Woòng, miệng hơi mỉm.

Đến gần Tiểu Phi hần đứng lại. Hần hỏi giọng trịch thượng :

— Có đến đây làm gì ?

Nàng đáp, thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra :

— Đến làm gì, chắc đại tá đã biết. Mục đích của tôi giống mục đích của đại tá.

Woòng nhe răng cười khả ố :

— Phải, tôi biết rồi, cô định hót tay trên của tôi. Nhưng cô ơi, thằng đại tá Woòng không dần dòn như cô tưởng đâu.

Ruột gan Tiểu Phi nồn nao. Như vậy có lẽ hần đã biết nàng phục vụ cho Phản gián số viết từ lâu. Woòng nói chậm rãi :

— Phải, tôi biết cô chịu mệnh lệnh trực tiếp của Mạc tư khoa. Biết, nhưng tôi không ra tay, vì tinu đồng chí. Bây giờ thì hết rồi, cô ạ.

— Hết rồi ?

— Có còn đòi hỏi gì nữa. Cô đã nhận tâm giết 2 tên thủ hạ thân tin và đặc lực của tôi. Vì cô phá bĩnh nên trực thăng chưa thể cất cánh. Mặc dầu có cảm tình sâu xa với cô, tôi vẫn phải hành động quyết liệt.

Tiểu Phi cười nhạt :

— Anh hèn lắm. Hồi nãy tôi có thể bắn chết anh mà không nổ. Vì tôi nghĩ đến nghĩa vụ chung. Nghĩ đến thời gian chung sống với nhau trong một khu. Và lại, tôi muốn điều đình với anh.

Đại tá Woòng cười ha hả :

— Điều đình ? Còn điều đình gì nữa ? Nhưng thôi, cô đã nói thế tôi cũng sẵn sàng khoan hồng. Tuy nhiên, tôi phải giam cô dưới hầm.

— Anh muốn đẩy tôi chết đói chết khát trong nhà mồ kinh khủng ấy ư ?

— Vì tôi phải đệ trình thượng cấp. Số phận cô sẽ do thượng cấp định đoạt.

Tiểu Phi đặt tay vào túi. Woòng cười ré :

— Yêu cầu cô để khẩu súng được yên. Có dùng quên con beo của tôi đánh hơi rất tài.

Lời nói của đại tá Woòng làm Tiểu Phi xúng vửng. Khi ấy, nàng mới biết đại. Hồi nãy giá nàng hẳn liềm thì thế cờ đã đổi khác.

Trời bắt đầu sáng mờ mờ, Căn cứ vào những đám mây màu sữa loãng ở chân trời đông, Văn Bình đoán đã tới 5 giờ. Giờ này, ông Hoàng đã thức dậy ở Sài Gòn bên phích cà phê đặc xít như hắc ín và hộp xi-gà Ha-van to trắng. Khi từ giả ông Hoàng chàng định ninh thành công, không ngờ lại bị địch bắt một cách quá dễ dàng.

Hy vọng thoát thân của chàng đã tan ra khói khi

chàng đặt chân trên con đường đất đỏ lượn chữ chi giữa hai rặng thông xanh. Hai con chó săn lực lưỡng quấy đuôi xun xoe giữa đường, bên cạnh toàn người mặc đồ đen, võ trang súng tự động.

Đại tá Woòng ra lệnh trời Văn Bình bằng dây ni lông. Sau đó, đoàn người rẽ vào lối tắt. Văn Bình ngửi thấy mùi măng tươi. Chàng đã ngửi mùi thơm này trong cuộc dạo chơi lần đầu với Tiểu Phi trong rừng.

Ngoảnh về phía nàng, chàng cười ngùi :

— Mùi măng tươi thơm ghê ? Tiểu Phi nhớ đêm hai đứa mình qua rừng măng không ?

Tiểu Phi phin kẻ thù bằng luồng mắt thiện cảm. Trước kia, nàng thường đối phó với những điệp viên địch nặng nề, thô bỉ, mặt mũi đen dũi, xấu xí. Lần này, tình trạng trái ngược kỳ lạ đã xảy ra, Văn Bình đã cấy vào lòng nàng những cảm giác nhẹ nhàng, thi vị, dầu nàng muốn quên suốt đời cũng khó thể quên.

Đến tảng đá trắng đồ sộ, đoàn người dừng lại. Đại tá Woòng ấn nút bí mật, tảng đá dạt sang bên, để lộ cánh cửa đen ngòm.

Một tiếng thét vắng ra :

— Hoàng hôn, ai đó ?

Lính gác hỏi mật khẩu. Bên ngoài đáp :

— Bình minh. Mở cửa, có cả đại tá nữa.

Hai gã đàn ông mặt mày góm giếc lộ đầu ra :

— Chúng em xin chào đại tá.

Woong khoát tay :

— Kể từ phút này trở đi, phải tăng cường phòng vệ. Gọi điện thoại cho đại đội chủ lực, đến đây lập tức.

Đoạn quay lại một thuộc viên :

— Đại úy Lee. Lại gần tôi đây.

Lee là cây cột bằng xương cao xấp xỉ hai thước. Dưới ánh sáng rạng đông, gương mặt gân guốc và dữ dằn của hắn như là khả dĩ thu hút chớp via bọn trẻ con hiền lành. Hắn cung kính chụm chân chào đại tá Woong. Woong hạ thấp giọng, cốt không cho người khác nghe.

Văn Bình mỉm nụ khó hiểu. Woong nói bằng thổ âm Triều châu. Hắn không thể ngờ chàng cũng lẫm bẫm tiếng Triều châu. Trong thời đại chiến thứ hai, được thả dù xuống các căn cứ Quốc dân quân, Văn Bình đã học nhiều thổ ngữ Trung hoa, trong số có tiếng Triều, một trong những tiếng khó nhớ, và khó nói nhất.

Văn Bình không nghe hết câu, song chàng không ngăn được vui mừng khi được biết Woong ra lệnh cho đại úy Lee canh gác tù nhân thật cẩn mật và chờ lệnh.

Tiếng chân đại tá Woong bắt đầu sau màn sương trắng. Lee ra lệnh cho đàn em :

— Đi.

Đi đâu, Văn Bình đã biết. Thạch động nở rộng máy phát điện kêu rè rè. Tiến sâu 50 thước, đoàn người đến một nơi ngập tràn ánh đèn nê-ông. Một bức tường xây bằng đá ong lớn chắn ngang.

Lee vỗ tay dõm dớp, cánh cửa duy nhất mở ra, Tiểu Phi nhăn mặt khi thấy linh gác toàn là dân sơn cước Vân nam. Chúng nhe hàm răng cái mã cười với nắng.

Giữa nhà có tấm sắt tròn lớn bằng cái nông. Cả bọn hi hục đẩy ra, lộ miệng huyết sâu thắm.

Đại úy Lee mở đèn điện. Tiểu Phi cự nự :

— Các anh không được phép giam tôi dưới hầm. Tôi là sĩ quan cao cấp bên Phần Gián. Báo các anh biết nếu không nghe tôi các anh sẽ bị truy tố trước Tòa án Quân sự.

Lee cười hà hà :

— Có chẳng cần dọa, chúng tôi cũng biết từ lâu cô là nhân viên Phần Gián cao cấp. Nhưng cô quên chúng tôi là thủ tục của đại tá Woong. Chúng tôi chỉ biết đại tá Woong, không thêm biết ai hết. Chúng tôi chỉ phải ra tòa nếu cô thoát khỏi nhà hầm này, song tôi xin nói ngay là từ xưa đến nay ai đã vào đây là không bao giờ trở về.

Tiểu Phi nhả nước bọt ra về khinh bỉ. Lee nổi đóa tát nàng một cái cháy mặt. Tiểu Phi vùng vằng toan chống lại, song hai tên ngu dốt đầu mã diện đã kèm chặt tay nàng.

Nàng cố gỡ song càng gỡ vòng tay sắt càng khẹp chặt. Mùi rượu trong miệng Lee phả vào mặt làm nàng ngộp thở. Nàng thét lên :

— Trời ơi, ai cứu tôi với.

Lee phá lên cười khoái trá :

— Cô la võ cuống họng cũng chẳng ai nghe. Trong trại giam này chỉ có mình tôi.

Tiêu Phi nói :

— Dầu sao tôi cũng là sĩ quan cao cấp, các anh không được hỗn.

Lee vẫn cười :

— Cô đã khoe khoang như vậy một lần. Vào đây ai cũng như ai, đàn bà đẹp đều phải qua tay tôi.

Vừa nói, hắn vừa nắm áo Tiêu Phi xé toạc. Vải áo mỏng thấm ướt nước mưa nên bị kéo rách dễ dàng. Nàng quây mạnh cốt che tấm thân lỏa lồ nhưng Lee đã niu lại.

Tiêu Phi ngược nhìn Văn Bình bằng cặp mắt van lơn. Chàng lớn tiếng :

— Các anh là đồ tồi. Lợi dụng đàn bà có thể bị bắt dễ làm trò tồi bại. Rồi các anh biết tay tôi.

Một tên lính — chắc là đàn em thân tín của Lee — đến sát Văn Bình, giọng thách thức :

— Chà, mày giỏi giông hăm dọa. Mày tài giỏi thì đóng vai hiệp sĩ đi ?

Văn Bình vẫn người, hai tên lính kèm chàng bị đẩy lẩn chiêng. Bàn chân của chàng hất lên, Ngọn

độc cườc trúng mặt tên lính kiêu ngạo. Hắn ôm mặt máu chảy chan hòa, loạng choạng một giây đồng hồ rồi chúi mũi vào tấm sắt tròn.

Một tên khác nhảy xổ lại, chưa kịp dõng phò thì ngọn cườc thứ hai vút ra như chớp xẹt. Hắn ngã nhào. Và cứ thế, Văn Bình trị tội luôn tên thứ ba.

Một tên nấp dạn lách cách, sửa soạn bắn. Lee quát to :

— Không được bắn.

Hắn lách vào giữa, nét mặt hăm hăm. Văn Bình thừa biết hắn có thể tra tấn chàng chớ không dám giết. Vì đại tá Woong phải giữ chàng sống để giải về Hoa lục.

Lee trợn mắt nhìn Văn Bình :

— Lần này tôi tha cho anh, lần khác anh sẽ nát thây nghe chưa ?

Văn Bình cười nhạt. Tên lính sau lưng giờ bang súng, nện vào gáy chàng. Bị đánh bất thần chàng không tránh nổi nên ngã ngổ.

Bọn lính ủa lại đánh. Văn Bình động đầu trên đất bất tỉnh. Chúng hè nhau bế chàng xuống hầm.

Khi tỉnh lại, chàng thấy bốn bề tối om. Miệng chàng đắng chát như thể uống rượu thâu đêm.

Chàng gọi nhỏ :

— Tiêu Phi.

Từ sà lim dõng diện vắng lại :

— Em đây.

Chao ôi, tiếng « em » ngọt ngào làm sao! Nàng hỏi :

— Anh tỉnh rồi ư? Anh còn đau không?

Văn Bình đáp :

— Cám ơn em, anh chỉ bị ê ẩm xoàng.

Chàng toan nói thêm, nhưng có tiếng quát :

— Ê, câm miệng, không được trò chuyện.

Văn Bình lặng thinh. Trong sà lim tối om, Tiểu Phi cũng bàng khuâng nghĩ đến Văn Bình. Nàng không tin đại tá Woòng sẽ phóng thích nàng. Sinh ư nghệ, tử ư nghệ, nếu bị mạng vong nữa nàng cũng không tiếc nuối. Song nàng chỉ bực mình vì đã bị đại tá Woòng lôi vào cạm bẫy.

Đột nhiên có tiếng chân người. Rồi ánh đèn sáng. Lee mở cửa thò đầu vào. Tiểu Phi hỏi :

— Anh muốn gì?

Lee đáp :

— Muốn gì, cô sẽ biết.

Nàng biết hẳn sẽ cưỡng hiếp nàng. Tuy vậy nàng không sợ. Nàng thần nhiên đứng lên.

Lee hất hàm :

— Mời cô ra trước.

Nhà hầm gồm 10 sà lim nhỏ xây sát vách đá. Giữa hai dãy sà lim là một hành lang rộng. Cuối hành lang là một vọng gác. Trong vọng gác có cái giường gỗ.

Lee dẫn nàng vào vọng gác.

Hắn chỉ cái giường bảo nàng ngồi rồi dùng đinh :

— Tôi muốn điều đình ôn hòa với cô. Nếu cô phản đối, bắt buộc tôi phải làm dữ. Cô thừa biết đại tá Woòng sẽ giết cô. Và đại tá Woòng đã giao cho tôi việc này. Cô làm tôi vừa lòng tôi sẽ tha. Chẳng hạn báo cáo với đại tá Woòng là thừa cơ eanh gác chènch mảng cô đã trốn thoát.

Nàng lắc đầu :

— Mưu kế của anh quá tầm thường, không lừa nổi đại tá Woòng.

— Cô đừng lo. Có hứa đi, có hứa làm vừa lòng tôi đi.

Tiểu Phi thấy rõ mắt hắn vụt sáng, mạch máu cổ phồng căng, mắt đỏ ngầu như sắp tóe máu. Nàng biết hẳn không thể dẫn lòng lâu thêm nữa. Sau nhiều năm hoạt động, nàng nhận thấy đàn ông, già trẻ, giàu nghèo, da vàng, da trắng, thương lưu, hoặc lao động, đều giống nhau như giọt nước; đứng trước phụ nữ đẹp họ thường mất hết trí khôn. Nhân viên trong R đã được huấn luyện chống lại những cám dỗ nguy hại của nhan sắc, vậy mà mỹ nhân kế áp dụng lần nào cũng thành công. Nàng đoán không sai : nàng vừa đứng sát người hắn, tức thời hắn ôm cứng eo nàng, dáng điệu vội vã và hoảng hốt như thể nàng là con chim xềnh tay nàng vỗ cánh bay vù mất.

Nàng để mặc cho hắn vuốt ve, lát sau nàng

mới gỡ tay hẳn ra rồi nói :

— Tôi chưa thấy ai ấu bắng anh. Đản em anh biết được thì tánh mạng anh khó thể vẹn toàn.

Lee lại cười ha hả, lối cười đều cang và kinh tởm :

— Nói đúng, nói đúng. Đề anh ra tay cho em coi chơi.

Lee vụt ngoài hành lang. Hẳn huýt lên tiếng còi lớn. Hai phút sau, Tiêu Phi nghe tiếng chân người rồn rập rồi một tên lính võ trang tiêu liên từ cuối hành lang hối hả chạy đến chụm chân chào :

— Đồng chí gọi em ?

Lee hát hàm :

— Vào đây.

Ngoan ngoãn, tên lính tuân lệnh. Lee chỉ Tiêu Phi :

— Máy biết tao sắp làm gì cô gái này không ?

Tên lính kinh ngạc :

— Thưa đồng chí, em biết sao được.

Lee cười gằn :

— Vậy, đề tao đây máy .

Lee phóng bàn tay lông lá. Chạm xương hàm tên lính loạng choạng chúi vào vách. Hẳn ôm mặt :

— Thưa đồng chí, em có phạm lỗi nào đâu ?

Lee đá bồi giữa ngực. Lần này tên lính lộn nhào. Hẳn đang lồm cồm bò dậy thì Lee đã rút dao khỏi vỏ — con dao sáng loáng, mũi nhọn hoắt

— và thần nhiên đâm vào yết hầu nạn nhân. Máu tuôn ra như có vòi. Nạn nhân rú ăng ặc. Lee ré lên cười.

Tiêu Phi không sững sốt trước thái độ khát máu tàn bạo của Lee. Trong đời, nàng đã gặp nhiều gã đàn ông mê gái đến nỗi có thể thẳng tay hạ sát những người thân nhất. Nàng chỉ sững sốt tại sao Lee lại đổi tính nhanh chóng như vậy. Hẳn định lừa nàng chăng ? Nàng không tin.

Nạn nhân quằn quại dưới đất, lưỡi dao dài ngoằng lác lư trên cổ. Lee cúi xuống bành thần rút dao ra. Nàng tưởng Lee sẽ tha cho tên lính, nhưng không, hẳn chỉ lau con dao vào áo sơ mi cho sạch hết máu rồi đâm nhất nữa. Và nhất này là nhất giải thoát.

Lee nhắm giữa tim tên lính. Con dao ngấp lút đến chuôi, máu lại trào ra. Nạn nhân giãy đành dạch. Rồi duỗi thẳng. Tắt thở.

Nạn nhân thở hắt, Lee mỉm cười thân mật với Tiêu Phi :

— Em thấy chưa ? Vì em, anh giết chúng nó. Nếu đại tá Woong căn vặn tại sao em trốn thoát, anh sẽ báo cáo là bọn gác lơ đễnh và anh phải hạ sát chúng để trừng phạt.

Tiêu Phi cười quyến rũ :

— Cám ơn anh.

Lee lại ôm lấy nàng hỏi :

— Trên đó còn mấy tên nữa ?

— 6 đứa, 2 đứa gác bên trong, còn 4 túc trực bên ngoài.

— Nếu anh thật tâm cứu tôi anh phải thủ tiêu cả bọn.

— Đê rồi em giết anh ư ?

Tiểu Phi ngưng nguẩy :

— Không tin nhau thì thôi, xin anh giam tôi lại.

Lee tần ngần một phút. Có lẽ hắn biết đại, song sự thêm muốn xác thịt đã lấn át lương tri nên hắn lại mỉm cười, ngáy ngất :

— Thôi được, mặc anh lo liệu.

Tiểu Phi theo Lee ra ngoài, hai tên lính lực lưỡng đang ngồi bên chai rượu lớn, cạn quá nửa, khật khưỡng, nửa say, nửa tỉnh. Lee quát to :

— Ai cho phép bay nhậu nhẹt trong giờ gác ?

Hai tên lính giật mình, đứng phắt dậy như ong bị đốt. Nhưng Lee đã phản ứng nhanh hơn. Bàn tay hắn giáng xuống, tên thứ nhất ngã lãn. Tiểu Phi đánh bá súng vào gáy tên thứ hai. Hắn nhào xuống như cây chuối bị chặt gốc.

Lee quay lại tỉ tê :

— Nào, em bằng lòng chưa ?

Tiểu Phi nheo mắt, lùi hùi lên đạn vào nòng súng nhưng Lee gạt ngang :

— Đứng bắn súng, gáy tiếng ồn, 4 đứa kia nghe

tiếng động, rầy rà lắm.

Lee xán tay, dựng 2 nạn nhân dậy. Hắn quát átêmi trông thật nhẹ nhàng nhưng cũng thật lợi hại. Tiểu Phi nức nở khen thầm. Chỉ tiếc là Lee trung thành với đại tá Woòng. Hắn có thể hy sinh đàn em để mua chuộc nàng, song nàng khó thể mua chuộc hắn để phản đại tá trưởng ban Hắc Y.

Trong một phút đồng hồ ngắn ngủi, hai nạn nhân đã biến thành đồng thịt vô hồn. Lee đá lãn lóc vào một góc, Tiểu Phi tần ngần :

— Sao anh chưa thịt luôn 4 đứa kia ?

Hắn lắc đầu :

— Rất tiếc chưa thể chiều em, vì trong bọn có một thằng là em họ của anh.

Tiểu Phi nín thinh. Nàng biết hẳn không thể mềm lòng thêm nữa. Hắn đã hy sinh đến mức cùng cực.

Vì vậy, nàng ngoan ngoãn theo hắn xuống hầm, vào căn phòng trống trải, ở góc kê cái giường gỗ.

Lee bác cổ nàng, hôn says sưa vào làn da trắng như ngọc sen, chân đạp cái ghế đầu bên trên đặt ngọn bạch lập. Cây đèn cây đồ xuống đất, lập lòe một lát rồi tắt ngúm.

Căn phòng chìm vào yên lặng, một sự yên lặng lạnh lẽo. Tiểu Phi không biết là lòng nàng lạnh lẽo, hay là khí núi lạnh lẽo. Mắt nàng quắc lên trong bóng đêm u uất, nàng không buồn cưỡng lại bầu

tay lòng lá đang mơn man thân thể.

Giọng nói của gã đàn ông trở nên lè nhè như người chệnh choáng say :

— Tiểu Phi, em yêu anh không ?

Nàng cười nhè nhẹ :

— Trời ơi, anh còn hỏi vặn làm gì nữa ? Như vậy còn chưa đủ ư ?

Hắn rúc đầu vào ngực nàng. Nàng chỉ chờ có thế Con dao sắc như nước được giấu gọn trong mình, nàng chỉ đưa tay lên là rút ra dễ dàng.

Như hit bạch phiến, Lee tê mê không biết gì nữa hết. Tiểu Phi loáng thoáng nghe tiếng ho của Văn Bình từ xa lim xa vắng lại. Lòng nàng tràn ngập những cảm nghĩ lạ lùng.

Thấy nàng cựa quậy, Lee hỏi :

— Em làm gì thế ?

Nàng chối :

— Không.

Lee vẫn chưa tha :

— Em đang nghĩ đến đại tá Woòng phải không ?

Nàng cười gượng :

— Không. Sợ thì đúng hơn. Nếu đại tá Woòng bắt thân ập vào bắt chọt hai đũa mình thì mất chỗ đội nón.

Lee chắt lưỡi :

— Em đừng sợ. Đại tá chưa đến đâu.

Tiểu Phi khấp khởi mừng thầm. Thanh toán

xong Lee nàng còn rộng thời giờ thoát thân.

Lưỡi dao được chuôi ra khỏi túi quần. Lặng lẽ nàng hất ngược mũi dao. Nàng nói với Lee, giọng âu yếm :

— Anh hôn nữa đi. Hôn nữa đi.

Lee cúi sát xuống, Tiểu Phi thu hết sức lực vào bàn tay hữu.

Suýt nữa nàng đâm trượt, vì lúc ấy Lee nghiêng đầu sang bên. Lưỡi dao cắm vào yết hầu. Nàng nghiêng răng ấn lút cán, rồi lay mạnh cho vết thương rộng toác ra.

Lee thét kinh hoàng :

— Trời ơi, nó gọt tôi.

Máu cổ Lee trào xuống, rơi cả vào miệng Tiểu Phi, nàng nếm thấy mùi mặn mặn. Nàng đẩy hẳn ngã và nhòm dậy, nhảy xuống đất tháo chạy.

Tay nhiên, nàng đã phạm phải lỗi lầm nghiêm trọng, đại đột mở toang cửa cho ánh sáng dùng dục bên ngoài tràn vào.

Nhờ ánh sáng, Lee có thể nhìn thấy nàng rõ ràng. Nàng dính dính bị trọng thương hẳn phải chết. Ngờ đâu hơi máu làm hắn hăng say như con dã thú trúng đạn vào chỗ hiểm.

Hắn loạng choạng bước theo, lưỡi dao còn rung rinh trên cổ. Hắn không nói thành tiếng được nữa. Máu nhuộm ướt bộ ngực lông lá đen sì.

Hắn đưa tay lên cổ, nắm chuôi dao. Tiểu Phi